

Жмак Лія «Її звали Наталія» ()

Конкурс на кращий переклад творів Б. Грінченка_2018

Her name was Natalia. She was very small, she was only seven years old. Her mum died one year and a half ago, her father was a cripple and also a nipple. He was a drunken for a long time, but while his wife was still alive and before he became a cripple, he somehow worked on his land. But when he swirled, felt down on the ice and broke his arm he couldn't even do that anymore. It was when his wife died. He started drinking a lot, lost his household and sold his land. He had only his house left. He rarely was at home and Natalia was there.

She was sitting and starving. Kind people noticed that she was starving and began to call her for dinner. Some time later she was taken to the orphanat. Natalia was taken to the province and transferred to this house there.

Kind people thought that it will be better for her. She also thought that but was afraid of going there.

When she arrived there, her life changed.

At home she was starving and if not starving, she had lot of bread and bortsh with beets mainly, because porridge wasn't served every day. And now she could eat tasty food whenever she wanted.

At home she was dressed in tattered, satin and ragged clothes, and here she had clean clothes. She wore light clothes in summer and warm ones in winter.

At home she was sleeping on a bare floor, only having screwed up a bad pillow above her head. Here the houses were large, clean, warm and she was sleeping on a soft bed, exiled with a thin lineage.

At home, her father swore drunk and sometimes beat her, but here nobody fought and swear: when something would be done or not done, the boss simply ordered or forbidden always in a calm, equal, same voice- she never even shouted ever. That new, peaceful life in the abundance seemed to Natalia, after her poor rural life, some kind of luxury, magnificent, not far from royal life.

But it was difficult for her.

Why?

Because she was a foreigner in that life.

Український текст:

Її звали Наталею. Вона була маненька, їй було тільки сім років. Мати її вмерла років уже з півтора, батько був каліка, та ще й п'яниця. П'яницею він був із давна, але поки не був калікою та жива була жінка, то він якось там хазяйнував на своєму клаптику землі. Але він, підковзнувшись, впав на льоду, переломив собі руку й тоді вже мало що міг робити. А тут жінка вмерла. Він зовсім розпився, прогайнував господарство, продав землю,— зосталася сама обідрана хатка. Він мало коли бував дома, а в тій хаті сиділа Наталя.

Сиділа й голодувала. Добрі люди помітили, що вона голодує, почали закликати її до себе обідати, а потім якось поклопоталися за бідну сироту, щоб узяти її до сирітського дому. Наталю відвезено до губернії й там здано до того дому.

Добрі люди казали, що Наталі буде там краще. Вона й сама силкувалася так думати, але чогось їй страшно було туди їхати.

Як приїхала, то стало все її життя по-новому.

Дома вона голодувала часом, а як не голодувала, то наїдалася хліба та порожнього борщу з буряками, бо каша не щодня бувала; а тепер вона могла їсти добру смачну їжу щодня і скільки схотіла. Дома вона ходила в драній, латаній та задрипаній одежі, а тут була в неї одежа чистенька: влітку — легенька, взимку — тепленька, саме добре. Дома вона мерзла в обідраній, нечупарній хаті, спала на голому полу, тільки в голови підмостивши поганеньку подушечку, а тут хати були великі, чисті, теплі, і спала вона на м'якому ліжку, засланому тоненькою ряднинкою. Дома її батько п'яний лаяв, а часом бив, а тут ніхто не бився, не лаявся: коли що треба було робити чи не робити, то начальниця просто веліла чи забороняла завсігди спокійним, рівним, однаковим голосом,— вона навіть не кричала ніколи. Це нове спокійне життя в достатках спершу здавалось Наталі, після її вбогого сільського життя, якимись розкошами, якимсь пишним, панським, трохи не царським, життям.

А все ж Наталі тяжко було жити.

Чому?

Вона була зовсім чужа серед цього життя.